

[Aksel Larsen.]

af Forøgelsen af det offentlige Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, dels som Følge af de noget større Arbejdsløshedsudgifter. Bortser man fra det sidste Aar, 1936—37, har der altsaa været stadig Nedgang i det offentlige Udgifter til Understøttelse, hvad enten man alene betragter den egentlige Understøttelse, inklusive Kriselovgivningen, eller man medtager den ordinære Arbejdsløshedsforsikring.

Det var den Del af Socialudgifterne. Saa maa det jo formodes, at den kolossale Stigning, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch rejser rundt og docerer, findes paa andre Omraader paa Socialministeriets Budget.

Herom siger det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen — det er i Folketingstidenden Sp. 4417—:

„I 1929—30 var Udgiften her 77 Mill. Kr., og i 1937—38 er den 165 Mill. Kr. Der er ogsaa Stigninger andetsteds, f. Eks. paa Undervisningsministeriets Budget, men i Hovedsagen ligger Stigningen paa Socialministeriet. Jeg vil her yderligere gerne sige, at ved Bedømmelsen af denne Stigning skal der ikke alene tages Hensyn til en udvidet og forbedret Forsorg gennem Socialreformen, men det maa ogsaa først og fremmest tages i Betragtning, at Staten overtog Udgifter til ca. 20 Mill. Kr. fra Kommunerne, og at Antallet af Mennesker, der omfattes af Lovgivningen, er stærkt forøget. I 1929 var Antallet af Sygekassemedlemmer 1,6 Millioner, nu er det 2,1 Millioner. Antallet af arbejdsløshedsforsikrede var i 1930 288 000, nu er det ca. 450 000. Endvidere maa man tage i Betragtning, at der paa Socialministeriets Budget er Udgifter, som er en Følge af de prishævende Foranstaltninger vedrørende Kød, Flæsk og Mælk.“

Saa vidt det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen. Man kan tilføje, at Antallet af Aldersrentenydere er forøget ganske kolossalt ved den senere Lovgivning, og det hjælper nu ikke den enkelte saa meget, om den samlede Sum er forøget, hvis den enkelte stadig faar lige lidt.

Det, det drejer sig om i Forbindelse med den sociale Lovgivning, er efterhaanden blevet vort Partis — syltede — Forslag om et Dyrtidstillæg paa 20 pCt. til arbejdsløse, Invalider og Aldersrentenydere. Jeg skulde ikke tro, at det var nødvendigt at diskutere Berettigelsen af et saadant Tillæg, men naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch er saa tilfreds med den

sociale Lovgivning og mener, at Forhøjelser er ubegrundede, unødvendige, uønskelige, maa jeg have Lov til at minde om, at den daværende Socialminister, den nuværende højtærede Justitsminister den 11. Marts 1934 havde en længere Redegørelse for Socialreformen, dens Virkninger og Praksis, indrykket i alle Danmarks Dagblade. Heri skrev han om Socialreformens faste Takster, altsaa dem, der bl. a. vedrører Alders- og Invalidere, at han vilde ikke blive ved at tage Ansvaret for disse faste Takster, om hvilke han sagde: De er saa lave, saa de hverken er til at leve eller dø af. Se, disse faste Takster er i det væsentlige uforandrede siden 11. Marts 1934. Priserne er imidlertid steget ganske kolossalt, og det vil dog sige, at disse Mennesker har faaet det endnu værre, end de havde det dengang. Jeg tror, man kommer til at tage disse Ting i Betragtning, naar man vil tage Stilling til vort Partis Forslag, og jeg tror, at hvis man tager dem i Betragtning, varer man sig ved at karakterisere dette som Overbud.

Maa jeg i øvrigt om Forslagets Tilblivelse sige det, at vi var helst fri for at stille det. Vi havde helst set, at Regeringen havde stillet det, bl. a. fordi saa vidste vi, at det vilde faa en noget lettere Gang igennem Rigsdagen. Fra Fagforening efter Fagforening modtog vi Henvendelser, ligesom Regeringen modtog Henvendelser, om der dog ikke kunde gøres noget for at skaffe de arbejdsløse Dyrtidstillæg, og det var Masser af Invalidere og Aldersrentenydere, der henvendte sig til os i lignende Ærinde.

Vi besluttede os til at afvente Rigsdagsarbejdets Genoptagelse efter Juleferien for at se, om Regeringen dog ikke skulde være sindet at komme med noget i den Retning. Da Juleferien sluttede, bekendtgjorde man det nye „Stauning-Hus“-Forlig, men der var ikke i dette noget som helst til disse Kategorier af Befolkningen. Den Omstændighed, at Regeringen her syntes, det var passende at levere Underbud, kunde naturligvis ikke faa os til saa at lade være med at fremføre Forslag, vi syntes var rimelige, og derpaa fremsatte vi Lovforslaget. Vi beklager meget, at man, skønt der, det skal Guderne vide, ikke var meget at bestille herinde i Januar og Februar, dog ikke har faaet Tid at underkaste dette Lovforslag blot en første Behandling, endsige gøre det færdigt.

Jeg tror i øvrigt, det kan faa betænkelige Følger for Regeringen, at den ikke har gjort noget ved det. Jeg tror det, fordi nu er det Meningen, at Rigsdagen skal hjemsendes, og saa vidt man kender Regeringens